

Koniec novembra. A tato je o rok starší.

Nečakala som však, že ho to až tak veľmi zoberie. Torta sa nám pekne vydarila. Deti pomáhali. Arlan je super na šľahanie bielkov a vylizovanie misiek. Milla má rada ozdobovanie. Pripravili sme obľúbenú orechovú tortu s banánmi a čokoládovou šľahačkou. Podarila sa mi zohnať sviečka a tá „36-tka“ na vrchu tiež vyzerala k svetlu. Pine si išla oči vyočiť a ani sa jej nechcelo odísť domov. Sľúbila som jej, že jej kúsok odložím do ďalšieho dňa. Pri prvom zvuku otvárajúcich sa dverí sme na neho skočili. Mal radosť. No, keď zbadal tortu s číslom, nejako zvažnel. A potom stíchol. Tak, teraz budem vedieť, že na budúci rok torta jedine bez čísla.

Utorok 15. 12. 2015

Mille sa hýbu horné jedničky. Už je tomu asi mesiac, no, má strach im nejako pomôcť a vytočiť ich, ako jej poradil tato. Včera večer sedíme na gauči a Milla sa pýta:

„Mami, kedy mi vypadnú tie zuby?“

„Hm, možno ich musíš iba trochu potočiť,“ odpovedám zamyslene.

„Ja si myslím,“ dodáva Milla: *„že tento zub nechce vypadnúť bez toho druhého. Toto je samček a toto samička.“*

Sobota 19. 12. 2015 Máme Vianoce

Aj keď vôbec nie je nikde v okolí vianočná atmosféra, Vianoce prišli. Nasilu. Donútiť som sa musela i ja. Možno je to morom, ktoré svojimi vlnami neustále pripomína svoju prítomnosť...alebo teplom...alebo jednoducho tým, že sme preč od bežného vianočného konzumu spojeného s naháňaním darčiekov.

V utorok mali decká vianočné vystúpenie v telocvični. Obaja sa tešili. Oblečení presne podľa dress codu – biele tričká a tmavá sukňa, či nohavice, s červenou čapicou, sme dokonca ani nemeškali. Arlie sa zaradil dopredu k svojej triede a Milla šla priamo ku kamoškám. Nasledovalo pásmo rôznych, prevažne francúzskych piesní. Sledovala som Malú Krevetku. Spieval odušu. Jeho prvé vystúpenie. Užival si ho. Sem-tam sa začudovane obzeral dookola po deťoch, ale bol nadšený. Až mi vyhrkli slzy....už je tak veľký. A potom prišiel Santa. Riaditeľ sa ho spýtal, akú mal cestu a on začal mlieť svojím francúzskym spôsobom. Keby som dieťa, vôbec mu neuverím, že je to Santa. Ale nevadí, hlavné je, že potom rozdával darčeky.

Milla mi potom pri jedle doma hovorí:

„Mami, ja viem, že to nebol pravý Santa.“

Prekvapene vyvaľujem oči: „Hm, prečo si to myslíš?“

„No, keď som sa ne neho pozrela bližšie,...“ Už som vedela, že príde nejaká perlička: „...tak som videla, že na brade má uviazanú šnúrkou, čo mu išla za ušami okolo hlavy...“ Pozrela na mňa so zdvihnutým obočím. „Hm,“ vyzývavo dodala.

A bolo. Nejakto som to uhrala a už sa o falošného Santu nezaujímal. Nevadí. Pamätám si, ako som asi mesiac pred Vianocami našla u maminy v skrini Barby. Moju prvú. Chodila som sa s ňou hrať každý deň. Dokonale som ju vedela vložiť do krabice tak, aby si to nik nevšimol...

Dnes budú Vianoce doma. Síce s pár dňovým predstihom, no, v utorok 22. odchádzame na Filipíny. Kým ráno tato s Gwen vybehli na nákup, Arlie s Millou mi pomáhali so zemiakovým šalátom. Sami pokračovali uhorky, mrkvu, vajíčka a jablko. Mali prenáramnú zábavu. Pretekali sa, kto nakrája na krajšie, pravidelnejšie kocky. Cítila som sa tak dobre, že sme si aj vyspevovali. Šnicle boli naklepané a obalené za chvíľu a šošovicová polievka príjemne bublala. Na záver šalátu mi ešte Milla pomohla ho dochutiť a zistila, že ona zemiakový šalát miluje. Hurá. Dufám, že jej to vydrží až do večere.

Ešte nás čaká bábovka a drobné koláčiky, čo si chcú povykraľovať a upiecť sami. Je s nimi zábava. Sem-tam sú takí dobrí partáci. Poobede musíme tiež zavolať babine do Štitáru, lebo nám sľúbila, že zavolá Santovi. Tomu skutočnému, lebo naša babina pozná každého a vie aj ich telefónne čísla. Takže mu musí zavolať, že máme Vianoce už dnes a poprosí ho, aby nám do Číny priniesol darčeky. Niekedy som taká presvedčivá, že by som tomu uverila aj ja ☺

Poobede šli na pláž robiť oheň. Už som len doťahovala detaily. Po ich návrate som si skočila do dediny po môj darček, aby to nevyzeralo, že by na mňa Santa zabudol. Laminátovačku papierov. Všetci sme sa obliekli a po piatej tato zočil cez okno niečo červené. Kým šli pozerieť, či to bol naozaj ten pravý, ponosila som darčeky pod stromček a nenápadne sa znovu presunula pri sporák. Deti nechápali, ako to ten starý pán dokázal a nebol vôbec hlučný. Rýchlo do seba nahádzali večeru a utekali rozbaľovať balíky. Akosi mi bolo smutno.

Atmosféra bola umelá. Chýbal mi sneh a vôňa ihličia, oblátky s medom a rodina.

Kým deti objavovali Lego a knihy, dívala som sa cez okno na more. Sú to prvé vianoce, kedy je na stole sladký červený melón a po pláži pobejú ľudia... Sú

to prvé vianoce, kedy sa cítim stratená...

Filipíny – ostrov Bohol

Už viem, ako sa cítili herci z filmu „Sám doma“, keď cestovali na vianoce. Naša cesta na filipínsky ostrov Bohol vyzeral asi podobne. Na letisko sme dorazili pred polnocou a o 1.45 sme opúšťali odletovú dráhu. Deti pospali bez problémov a zobudili sa až v Manille o 4 hodine ráno. Letisko žilo ako uprostred párty. Živá kapela hrala vianočné piesne, aby sa cestujúcim lepšie tlačilo v obmedzenom priestore okolo batožinových pásov. Tie nešli. Náš kufor sme zočili po dobrej hodine, kedy boli už všetci hotoví. Drahým taxíkom sme sa odviezli do hotela vedľa a na pár hodín zaľahli.

Ďalší let máme o 13.00, no, o 16.00 sa ešte deti hrajú s kamienkami pri záchodoch. Technická porucha. Po štvrtej nám oznámia, že sa dnes let ruší. Naložíme sa do autobusu a vyrážame do preplneného hlavného mesta. Hotel, čo nám ponúkli nie je zlý, ale asi to nik nevníma, lebo sa utriasame po 2-hodinovej ceste, kedy sme sa vliekli slimačím tempom. Aspoň, že večera, čo nám letecká spoločnosť zaplatila, stojí za to a tato sa napraská do sýtosti. Ideme skoro spať, lebo vstávať máme o 3.00 ráno, aby sme o 6.00 odleteli. Aspoň taký bol plán, až kým sme ráno na letisku nezistili, že sa vyskytol ďalší technický problém. Už sa mi do toho lietadla ani nechce. Úsmev nám zamrzne na perách, keď vyhlásia, že potrebujú 5 dobrovoľníkov, čo pôjdu neskorším lietadlom, lebo sa prekročil váhový limit. Jasné, že nechce nik. Je štedrý deň. Každý chce byť už tam, kde má byť. Tak neodlieta nik. Nakoniec sa po hodine 5 nájdu. Odlietame, no, naša batožina, ako zisťujeme neskôr príde aj tak, až s nasledujúcim lietadlom. Toto je neskutočne pokojný a v dobrej nálade. Dobrá večera robí divy.

Okolo obeda máme kufor a polovytopení nasadáme do miestneho taxi. Čaká nás ešte 2,5 hodiny v aute, tak vymýšľame, čo si pozrieme, aby sme sa nemuseli vracieť na 2. stranu ostrova. Zastavujeme sa v Tarsier sanctuary, aby sme si pozreli malé okaté mončiči. Na chránenom oplotenom území ich je iba 8. V roku 1996 napočítali na tejto časti Bohola iba 10 kusov, teraz ich je cez 100. Ale aj tak je ťažké ich odhadnúť, pretože sú tak malé a vedľa sa schovávajú, že ich bežný človek ani nezbadá. Ochránari ich musia každé ráno najprv nájsť a až potom pustia turistov. Niekedy sa im podarí nájsť iba 1 jedinca, no, s istotou sú tam aj ostatné, lebo je to teritoriálne zviera. K opičke s obrovskými očami sa vieme priblížiť. Pôsobia placho a zraniteľne. Dotýkať sa nesmie. Spôsobuje to v nich stres a spúšťa samovražedné úmysly. Tarsier dokáže zadržať dych, alebo si otrieska hlavu o niečo tvrdé, a tak zomrie.

Dávame zbohom tarsierom a posúvame sa k rieke Lobok, kde si na lodi dáme obed. Plávajúca reštaurácia má živú kapelu a sem-tam si nám na ľavobok zavesia miestne deti a špliechajú na nás vodu. Bruchá plné, stres preč. Sme znovu v aute a mierime do Andy, na bielu pláž. Náš hotel Anda de Boracay je na pláži. Pri prílive voda obmýva stĺpy reštaurácie a človek má pocit, že je na lodi. Je to rodinný hotel a personál tvoria sestry, bratia, bratranci a sesternice majiteľa, pohodového staršieho Filipínca. Ospravedlňuje sa, že najbližšie 3 noci budú párty so živou hudbou. Naše izby sú priamo nad pódium, tak sa nám zaspáva dosť ťažko. No, niekedy sme tak zmorení teplotou a vodou, že zaspávame okamžite.

Hneď sa prezliekame a mierime na pláž. Piesok má konzistenciu mokrej sódy bikarbóny a pri odlive sa v ňom vytvárajú malé lagúny vo všetkých odtieňoch modrej, zelenej a tyrkysovej. Nádhera.

Každý deň je niečim iný. Raz zbierame hviezdice, inokedy robíme slimačie farmy. Tato dokonca našiel morského koníka. Čierneho. Ani neviem, ako sa mu ho podarilo chytiť. No, Arlan sa s ním nevie rozlúčiť. Dúfam, že jeho pevné, láskyplné zovretie koník prežije. Nakoniec mu dáva pusu a koník s úľavou zmizne v riasach. Na 3. deň ideme všetci synchronizovane na veľkú a zapchávame záchod. Zvon na prepchatie je asi čínskej výroby. Presne taký som kúpila pred odchodom v Qintou a tiež neprilieval. Podtlak sa mi podarilo vytvoriť asi na stý-raz. Na miestnom trhu si chodievame kupovať ovocie a čerstvé koláče. Chutia ako vianočka. Milla má najradšej čokoládový muffin. Obaja s Arliem sa vedľa donekonečne motať medzi stolmi s hračkami, šľapkami a domácimi potrebami. Vždy nájdu niečo, čo nevyhnutne potrebujú na prežitie na ostrove.

Teší ma, že sme na mieste, kde nie sú takmer žiadni turisti, až na pár výnimiek.... postarší cudzinci s mladými Filipínčankami. Nádherné dievčatá, čo práve prekročili prah dospelosti. Niektoré stihli svojmu mecenášovi darovať už aj dieťa. Keď tak nad tým rozmýšľam, ani sa tým chlapom nečudujem, veď aj tohtoročná „Miss universe“ je Filipínčanka...aj ja by som sa zaľúbila.

Zároveň sme pochopili, že miestni nemajú žiaden pojem o čase a vzdialenosti. Ak niekto povie, že reštaurácie je vzdialená tak 2-3 km, znamená to minimálne 15 minútovú jazdu tuc-tukom a približne 8-9 km. Tak sme si to dnes overili, keď sme chceli ísť na pizzu. Hladní ako vlci sme vydržali hrkanie, aby sme zistili, že pizzu nemajú. Aj keď reklama na pláži tvrdila niečo iné. Slavino mal chuť na niečo iné ako našu reštauráciu, lebo ho poslednú noc znechutili super hrubé americké palacinky. Mali minimálne 3 cm, sem-tam až 5 a deti ani nevedeli tak naširoko otvoriť ústa. Následne sme zakotvili v príjemnej nemeckej

reštaurácii na pláži. Mimochodom, majiteľ bol plnoštíhly Nemec v preddôchodkovom veku, ktorý mal mladučku miestnu manželku. Palacinky a šnicla mali trvať 20 minút. Keď sa čas približoval k 1 hodine, tato už funel. Ešteže bolo jedlo dobré...inak by to zle skončilo.

Dnes poobedie sme sa dobre prehrali na bielej pláži. Slnko sa niekedy schovalo za oblaky,

bolo nám príjemne. Náhle sa však zatiahlo... a na oblohe sa objavila hrubá dúha. Behom 10 minút sa objavil celý poobľúk. Vychádzal z džungle a končil za horizontom mora. Nádhera. Keď sa rozpršalo, schovali sme sa do jaskyne vytvorenej vlnami a spievali pesničky. Behala som očami po tvárach detí a Sláva...ich úsmevy hriali pri srdci.

Večer odkvácavajú okamžite, aj napriek živej hudbe. Iba Gwen 1,5 hodiny tancuje na posteli vedľa odfukujúceho Slávina. Dnes si bol zabehať v džungli. Filipínci milujú spev a ešte viac karaoke. Ozýva sa zo

všetkých strán. Niekdy fajn, niekedy by sa nedala zahanbiť ani slovenská hviezdna rota. Ale nevadí, veď sú Vianoce.

Nedeľa – 5. deň – Filipínske atrakcie

Aby sme neboli na celodňovom výlete hladní, tato nakupuje plné vrecko čokoládových koláčov. Ujde sa i Jun-Junovi, vodičovi dodávky, ktorý nás vieze. Má 5 detí a živý sa ako vodič sanitky miestnej nemocnice.

Vo voľnom čase si privyrába vozením turistov. Naša cesta sa najprv tiahne cez ryžové polia. Striedajú sa s palmovými hájmi. Zelená farba pôsobí upokojujúco. Možno aj preto sú Filipínčania spokojní ľudia. V dedinkách je živo a kostoly praskajú vo švíkoch.

Prvou destináciou sú Čokoládové kopce. Tento zvláštny úkaz sa nachádza v strede ostrova. Okolo 1200 kopcov a výškou od 30 do 80 metrov, pokryté trávnatým porastom, pripomína kopčeky zmrzliny, čokoládovej☺ Sme sklamaný, lebo celá naša túra pozostáva z vyšľapania jedného kopca s 140 schodmi.

Tlačíme sa s kopou turistov, aby sme si hore spravili

fotky a zliezli dolu. Po kopchoch sa nedá chodiť, takže musíme znovu nasadnúť do auta. Milla dnes nič nejedla. Horná jednotka jej visí na vlásku, tak je veľmi opatrná. Už 3 dni sa jej ponúkame, že jej ho vytrhneme, no, má strach. Keď povolí, jemne jej ho chytím medzi prsty a rýchlo miknem. Za 3-4 sekundy sa pýta, kedy jej ho už vytrhnem. Ani to nezbadala. Je šťastná a s chuťou sa pustí do koláča.

Neďaleko sa nachádza dobrodružný park s rôznymi preliezačkami vo výške stromov, závesnými bicyklami, ktorými sa vo vzduchu dá prebicyklovať na vedľajší kopec a zorb, nafukovacím guľami. Žiaľ, ani Milla ani tato nespĺňali výškový limit, tak do gule so mnou nemohol vliezť nikto. A tak som sa chcela spustiť dolu kopcom. Na obed zakotvime na pizzu. Mladý chalan ju robí priamo pred očami turistov. No, keďže je sám, tak to trvá a trvá. Čakáme takmer hodinu. Oplatilo sa. Tato sa zalizuje. Je taká tenká, že šalím Shrimpieho. Namiesto tradičnej kôrky mu podávam celé kúsky prehnuté napoly.

S plnými bruchami sa vydávame na návštevu miestnych pytonov. Najväčší doma chovaný pytón, Prony, je už 2 roky mŕtvy, no jeho vypreparované telo hovorí, že to bol riadny kus. Keď zdochol, mal 8,2 metra. Arlie sa najprv bál, no, potom sa postavil na pózovanie. Keď sme mu však chceli dať pytona albína okolo krku, odmietol. Zato Milla by si ho zobrala aj domov. Citujem: „Je taký zlatýyyyyyy.“ Predtým ako sme dorazili do hotela sme sa zastavili na malej pláži s názvom Coco white beach. Nádhera a hneď sa dá ísť šnorchlovať do mora. Sme ochotní sa okamžite presťahovať do tichého prostredia hotela, čo sa nachádza nad útesmi.

Pondelok 6. deň Čo si dáte z nášho menu?

Dnes je konečne trochu pod mrakom a dá sa na pláži vydržať dlhšie. Tato sa snaží založiť oheň. Trie palicu o škrupinu kokosového orecha. Asi po 10 minútach má na čele prvé kropaje potu. Hrot palice je horúci, no, ohňa nikde. Deti ho sledujú so zatajeným dychom. Neustále pchajú nos do orecha, aby zistili, či tam už

niečo horí. Po 20 minútach mi ukazuje prvý pl'uzgier. A po obede ide kúpiť zapaľovač. Tentokrát to ide ako po masle. Vytvoríme pahrebu a za pár minút nám horí pekný ohník. Hráme sa na reštauráciu. Šéfkuchár a kuchtík nám pripravili priam kráľovské menu:

- Predjedlo: slimačie jednohubky,
- Polievka: zo zelených rias a morských ježkov,
- Hlavný chod: grilovaný krab (visí uviazaný za klepeto nad pahrebou),
- Dezert: hviezdice a la Milla.

Pár turistov nás začudovane pozoruje. Jedna pani nám dokonca uverí, že naozaj varíme a chce sa ísť pozrieť, čo. S úsmevom jej naznačím, že je to hra a ona vydá hlasné: „Aha.“

Radosť nemá konca kraja. Aj by som tomu celému uverila. Hlavne, keď nazriem do zaveseného kokosového orechu a vidím, ako tam buble polievka. Arlie je fascinovaný ohňom, neustále sa uisťuje, či je všetko pod kontrolou. Gwen medzitým behá okolo a opakuje „Hot-hot“. Zapcháva diery po kraboch. Čakám, či ju nejaký chňapne, lebo do širších vie strčiť celé predlaktie.

Večer sa dohodujeme s Joy z recepcie, že dozrie na deti, keď budú spať. Po zotmení vyrážame vybavení čelovkami do džungle. Prejdeme okolo cintorínu a stúpame cez kokosové plantáže. Tato svieti okolo a hľadá odraz očí. Jediné, čo sa nám odrazili boli nejakej mačky. Nič veľké, žiadna cibeta, jašter alebo had. Zato obrovských žiab je neúrekom, dokonca si musíme dávať pozor, aby sme na ne nestúpili. Niekedy počujeme zvuk pochodujúcej obrovskej 100-nožky.

Utorok 7. deň Coco white beach

Coco white beach je naozaj nádherná. Voda je čistý, tyrkyzová. Jediné Shriempie s Gwen majú trochu problém s hrubým pieskom z rozbitých lastúr. Milla nasadzuje okuliare a skúma vodu. Keď sa k nej pripojím som prekvapená všadeprítomnou hnedou farbou. Určite treba ísť ďalej, no, sama sa neodvážim. Mille stačia k radosti malé modré rybičky, ktoré si ju skúmajú.

Tato si od miestneho rybára požičiava ľoďku a idú s Arliem na výpravu. Až tam, kde sa útes láme a prudko klesá do mora. Hneď ráno sa k nám pridali 3 miestne deti 7 až 10 ročné a zvyšok dňa sa hrajú všetci spolu. Shrimpie sa bojí ísť do vody, sem-tam sa nудí. Horúce slnko dáva zabráť

všetkým. Na obed si dávame v nemeckom hoteli hranolky s kuracími rezňami. Všetci sú spokojní. Nemec v pred dôchodcovskom veku nám opisuje báječný život na Bohole a ukazuje svoju mladú štíhlu manželku a 5-mesačné dieťa.

S deťmi sa delíme o ovocie a koláče. Sú s nami celý deň, predpokladám, že nič nejedli. Lúčia sa s nami na 100-krát. Pred príchodom do hotela kupujeme jahodový džem a Nutellu a prosíme o palacinky. Vysvetľujem a demonštrujem „tenké“. Po pol hodine prídu znovu 2-3 cm hrubé palacinky a tato stratí nervy. Odchádzam do kuchyne, pretože recepčná s úsmevom zahľási, že to kuchárovi mám vysvetliť sama. Je mladý, tak mu navrhujem, že ho naučím robiť tenké palacinky. Nebráni sa. Pripravíme cesto z krabíčky. 1. palacinka vyzerá tak, ako jeho. Pridám o 1 vajce a trochu vody navyše a nasledujúca palacinka je pekná. Dám mu ešte zopár rád a po úspešnom treťom kuse odchádzam k stolu, kde sú hladoši. Atmosféra je príjemná, cítime sa tu už ako miestni. Tato je znovu pokojný

a vychutnáva si večeru. Dnes večer zaspáva ako prvý.

Streda 8. deň Záhľadný ostrov Lamanock

Dopoludňajší oheň nás dnes nebaví. Je príliš teplo, každý sa od pahreby odťahuje čo najďalej. Omnoho zábavnejšie je čľapkať sa v plytkých lagúnkach na bielom piesku. Nechávam vodu stekať po lýtkach a niekdy zabúdam na všetkých. Iba absorbujem krásu naokolo. Milla s Arlanom vymysleli novú zábavu, štvornožkovanie v plytkej vode. Gwen sa pripája k nim. S nadšením nechá slanú vodu tiecť po tvári a je jej jedno, že ju má v ušiach, nose, či ústach. Rehoce sa ako hrkálka. Zato Shrimpie si do môjho trička príde utrieť i tú najmenšiu kvapku. Nevadí, Milla bola do 5. roku taká istá a dnes je z jej žabka.

Obedujeme v hoteli. Gwen má svoj rituál. Počas jedla 3x denne stiahne plný pohár mangového džúsu. Ak jej

ho neobjednáme reklamuje každý džús, čo prejde okolo na iný stôl. Okolo 3 poobedie za začíname pripravovať na výlet. Zohnať tuk-tuk, čo by nás zobral do 9-kilometrov vzdialeného Lamanocku je ťažké, ale nakoniec nás berie postarší pán. Počká na nás. Aspoň tak tvrdí. Po dvoch kilometroch sa nečudujeme, prečo nik nechcel týmto smerom ísť. Cesta je v štádiu výstavby a mi máme čo robiť, aby nás to nevyhrkalo von z auta.

Vodič zastavuje pred búdkou, kde stojí miestna žena. Ako pochopíme na ostrov sa dá ísť len s oficiálnym sprievodcom a pádlovačom, čo nás tam odvezie na lódke...a dnes je už zavreté. Motáme sa tam 10 minút a nakoniec poprosíme, či sa môžeme ísť pozrieť aspoň tam, kam sa dá po suchu dostať. Zídeme dolu schodmi a ocitneme sa na bambusovom moste, ktorý

sa ťahá hustým mangrovovým porastom. Je odliv, tak špicaté hroty koreňov vytvárajú akoby ideálny koberec pre fakírov. Pevne stisnem Arlanovu ruku. Stačil by jeden chybný krok a pád...

Pani nám s úsmevom povie, že počkáme na chlapíka a zoberie nás na ostrov. Rozdelíme sa do 2 lodiek

a plytkým morom smerujeme k skalám. Ráno by sa k nim dalo prejsť po suchej zemi. Ostrov a jeho dedičstvo objavili v roku 1982, ale predpokladá sa, že to bolo posvätné miesto šamanov a pohrebisko už 5000 rokov pred Kristom. Najprv si pozrieme abstraktnú nástennú maľbu, ktorá vyzerá ako čarbanica. Arlan je nadšený z nájdennej lepky. Cez jaskyne ostrova sa ponárame do histórie. Legenda hovorí, že na ostrov bola vyhnaná žena menom KaIska, keď ju niekto neprávom obvinil. Jej duch má strašiť návštevníkov. Pousmejme sa. Sprievodkyňa nám ukazuje, kde mala KaIska kuchyňu a v jej obývačke nájdeme kopec netopierov. Deti sa tešia

a hádajú, kto si na ne čelovkou posvieti. Tato sa snaží dostať hlbšie do jaskýň. Vyhýba sa stalagnátom, visiacim zo stropu a svieti do každej diery. „Hady. Musia tu byť. Veľa hadov,“ dodáva. Pri výstupe do jaskyne s malými drevenými truhlami v tvare lodiek sa zapotíme. Kamene, po ktorých ideme sú ostré. Deti treba držať pevne, aby sa nezranili. Všade je veľa, pekne usporiadaných kostí. Dozvedáme sa, že ešte aj dnes miestni šamani prichádzajú raz ročne na toto miesto, aby obetovali krvavé (zvieracie) obete na uzdravenie.

Odchádzame za súmraku. Arlie je tak unavený, že zaspáva hneď po nasadnutí do auta bez ohľadu na hroznú cestu.

Štvrtok 9. deň Silvestrovský výstup do Modrého neba

Tešíme sa, že je na oblohe aspoň pár oblakov. Na Gweni vidím, že aj napriek krémovaniu je opálená. Mám výčitky, že má asi trochu zhorené prsty na nohách, tam som jej toho veľa nedávala. Seba natieram tiež na hrubo, lebo slnko je tu klamlivé. Máme chuť sa člapkať, točiť, bláznit'. Dnes sme dokonca založili hviezdicovú farmu.

Na poobedie má tato plán. Poprosíme Joy z recepcie, aby ostala s deťmi po obede, kedy majú oddychový čas a nakladáme takmer polospiacu Gwen do nosičky. Čaká nás džungľa. Cesta vedie ako naposledy vedľa cintorínu, čo praská vo švíkoch. Vyzerá ako malé farebné mestečko. Keď prechádzame okolo banánovej plantáže, míňame malú upletenú šopu, tak 2x2 metre, z ktorej vychádzajú zvuky erotického filmu. Ako tam dotiahli elektriku netušíme.

V lese je príjemne, no, potíme sa riadne. Asi po 1,5 hodine prichádzame na čistinku, na ktorej sedí mladá baba. Pustíme sa s ňou do reči. Býva tu, v dedine. Narodila sa tu a keď bola malá, bolo to veľmi ťažké.

Nemali ani elektriku a na vodu museli chodiť do miestnych jaskýň. Teraz je to omnoho lepšie. Slávi sa sám pozve na návštevu. Chce vedieť, ako tu ľudia žijú. Tak nás vedie do malej dedinky pozostávajúcej z nejakých 20 domov. Ten jej je už zo sivých tehál. Z vnútra i zvonku bez omietky. Na udupanej zemi sú po celej ploche porozkladané plastové obrusy. V jej izbe je stôl, posteľ a malá skrinka. Cítim sa neprijemne, že sa takto vkrádam do súkromia cudzincov, no, podobne ako Slavo, neviem odolať. Vraví, že žijú jednoducho, ale sú šťastní. Dievčina pracuje na ostrove Cebu a domov chodí 3x ročne. Ukáže nám svoju korytnačku, čo našla v lese. Je zavretá v čiernom vedre s vodou. Následne nás vedie k opici, ktorú chytil jej otec. Je

priviazaná retiazkou o palicu medzi 2 stromami. Pri odchode nám dievča ďakuje za návštevu a ukazuje smer, kadiaľ ísť na vyhliadkový bod s názvom Blue heaven (Modré nebo).

Práve mi zaplo, že je dnes Silvester...a keby sme na Slovensku, určite by sme liezli na Žibricu. Po ceste sa pár krát pomýlime, no miestni nás „filipínskym“ spôsobom navigujú. Vieme, že čas a vzdialenosť sú tu...relatívne. Nakoniec sa podarí. Z kopca vidíme až na ostrov Cebu. Naokolo sa rozprestiera koberec zelenej, ktorý ladne končí v tmavomodrej vode. Cítim sa ako v nebi ☺

Po ceste spať tato takmer stúpi na hada. Deti nás vítajú s úsmevom. Dobré sa prehrali. Dokonca sa aj vyspievali...večer sa chystá Silvestrovská karaoke.... A zajtra si len zopakujeme čľapkanie sa v priehľadnej vode a na obed sa vydávame na cestu na letisko. Dúfame, že let späť nebude taký komplikovaný...

